

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τέλος του καλοκαιριού**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The End of Summer
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2013
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rosamunde Pilcher, 1971
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Monica Quintana/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2002
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3314-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3315-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishes since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Σεπτέμβρης

Το λιοντάρι που κοιμάται

Το άδειο σπίτι

Χειμερινό ηλιοστάσιο

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Ο γυρισμός

Το άγριο θυμάρι

Η μέρα της καταιγίδας

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Το καρουζέλ

Φωνές το καλοκαίρι

Χιόνι τον Απρίλη

Για την Ντι και τον Τζον

1

Όλο το καλοκαίρι, ο καιρός ήταν βαρύς και συννεφιασμένος, και η θαλασσινή ομίχλη που ερχόταν συνεχώς από τον Ειρηνικό κάλυπτε τη θερμότητα του ήλιου. Όμως τον Σεπτέμβρη, όπως συμβαίνει συχνά στην Καλιφόρνια, οι ομίχλες υποχώρησαν στ' ανοιχτά, όπου απέμειναν να κρέμονται στο βάθος του ορίζοντα, σκούρες σαν μακρόστενοι μώλωπες.

Στην ενδοχώρα, πίσω από την οροσειρά της ακτής, τα χωράφια, γεμάτα σπαρτά, ώριμα φρούτα, καλαμπόκι, αγρινάρες και πορτοκαλί κολοκύθες, λαμπύριζαν στη λιακάδα. Οι μικρές πόλεις με τα ξύλινα σπίτια λαγοκοιμόνταν ζαλισμένες από τη ζέστη, γκριζες και γεμάτες σκόνη. Οι πεδιάδες, πλούσιες και εύφορες, απλώνονταν ανατολικά μέχρι τους πρόποδες της Σιέρα Νεβάδα, και μέσα από όλα αυτά περνούσε η μεγάλη λεωφόρος του Καμίνο Ρεάλ, βόρεια ως το Σαν Φρανσίσκο και νότια ως το Λος Άντζελες, λαμποκοπώντας από το καντό ασάλι εκατομμυρίων αυτοκινήτων.

Τους καλοκαιρινούς μήνες, η παραλία ήταν έρημη, επειδή το Ριφ Πόιντ βρισκόταν στην άκρη της ακτογραμμής και σπάνια το επισκέπτονταν εκδρομείς, έστω και για μια ημε-

ρήσια επίσκεψη. Ένας λόγος ήταν πως ο δρόμος δεν ήταν ασφαλοστρωμένος, ούτε και ασφαλής. Επίσης, το μικρό θέρετρο Λα Καρμέλα, με τους χαριτωμένους, δεντροφυτεμένους δρόμους του, τις ακριβές λέσχες και τα εξαιρετικά μοντέλ του, βρισκόταν λίγο πριν από αυτό, και όποιος είχε μυαλό και μερικά δολάρια για ξόδεμα δεν το κουνούσε από εκεί. Μόνο αν ήσουν περιπετειώδης ή άφραγκος, ή σου άρεσε το σέρφινγκ, τολμούσες να κάνεις το τελευταίο ενάμισι χιλιόμετρο, διασχίζοντας με δυσκολία τον χωματόδρομο που οδηγούσε σε αυτό τον υπέροχο, άδειο κι ανεμοδαρμένο κόλπο.

Αλλά τώρα, με τον ζεστό καιρό και τα καθαρά κύματα να σκάνε στην παραλία, η περιοχή ήταν γεμάτη κόσμος. Κάθε λογής αυτοκίνητα κατηφόριζαν τον λόφο, για να παρκάρουν στη σκιά των κέδρων και να ξεφορτώσουν εκδρομείς, κατασκηνωτές, σέρφερ και ολόκληρες οικογένειες χίπηδων που είχαν βαρεθεί το Σαν Φρανσίσκο και κατευθύνονταν νότια, προς το Νέο Μεξικό και τον ήλιο, όπως τόσα άλλα ταξιδιάρικα πουλιά. Και τα Σαββατοκύριακα έφταναν οι φοιτητές από τη Σάντα Μπάρμπαρα με τα παλιά κάμπριο αυτοκίνητά τους και τα Volkswagen τους γεμάτα με αυτοκόλλητα λουλουδιών, φορτωμένα κοπέλες, κιβώτια με μπίρες και σανίδες του σερφ με έντονα χρώματα. Έστηναν τις σκηνές τους σε όλη την παραλία, και ο αέρας γέμιζε από τις φωνές και τα γέλια τους, καθώς και από τη μυρωδιά του αντιηλιακού.

Έτσι, έχοντας περάσει εβδομάδες και μήνες σχεδόν ολόμοναχοι, βρεθήκαμε περιτριγυρισμένοι από ανθρώπους και κάθε λογής δραστηριότητες. Ο πατέρας μου δούλευε σκληρά, προσπαθώντας να προλάβει την προθεσμία για ένα σενάριο που έπρεπε να γράψει, γεμάτος άγχος. Καθώς δε μου

έδινε καμία σημασία, μετακόμισα στην παραλία, παίρνοντας μαζί μου εφόδια (χάμπουργκερ και κόκα κόλα), ένα βιβλίο για να διαβάσω, μια μεγάλη πετσέτα μπάνιου και τον Ράστι για συντροφιά.

Ο Ράστι ήταν σκύλος. Ο σκύλος μου. Ένα καφετί, μαλλιαρό πράγμα απροσδιόριστης ράτσας αλλά μεγάλης ευφυΐας. Όταν μετακομίσαμε στην καλύβα την άνοιξη, δεν είχαμε σκύλο, και ο Ράστι, κατασκοπεύοντάς μας, αποφάσισε ότι αυτό έπρεπε να αλλάξει. Τριγύριζε κοντά στο σπίτι. Εγώ τον έδιωχνα, ο πατέρας τού πετούσε παλιές μπότες, αλλά εκείνος ξαναγύριζε, αμετανόητος και χωρίς να κρατάει καμία κακία, για να καθίσει ένα-δυο μέτρα μακριά από την πίσω αυλή μας, χαμογελώντας και κουνώντας την ουρά του. Ένα καυτό πρωινό τον λυπήθηκα και του έδωσα να πει ένα μπολ με δροσερό νερό. Έγλειψε το μπολ και μετά κάθισε χαμογελαστός και άρχισε να κουνάει ξανά την ουρά του. Την επόμενη ημέρα τού έδωσα ένα κόκαλο, που το πήρε ευγενικά, πήγε να το θάψει και ξαναγύρισε σε πέντε λεπτά. Χαμογελώντας. Με την ουρά του να πηγαίνει πέρα-δώθε.

Ο πατέρας μου βγήκε από το σπίτι και του πέταξε μια μπότα, αλλά χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό. Ήταν μια επίδειξη δύναμης, που έγινε με μισή καρδιά. Ο Ράστι το κατάλαβε και ήρθε λίγο πιο κοντά.

«Σε ποιον λες να ανήκει;» είπα στον πατέρα μου.

«Ένας θεός ξέρει».

«Όπως φαίνεται, νομίζει ότι ανήκει σ' εμάς».

«Κάνεις λάθος», είπε ο πατέρας μου. «Νομίζει ότι εμείς ανήκουμε σ' εκείνον».

«Πάντως, δεν είναι άγριος, ούτε μυρίζει άσχημα».

Σήκωσε το βλέμμα του από το περιοδικό που προσπαθού-

σε να διαβάσει. «Προσπαθείς να μου πεις ότι θέλεις να κρατήσεις αυτό το αναθεματισμένο πράγμα;»

«Απλώς δε βλέπω... δε βλέπω να υπάρχει τρόπος να τον ξεφορτωθούμε».

«Μπορούμε να τον σκοτώσουμε».

«Όχι, μη».

«Θα έχει ψύλλους. Θα φέρει ψύλλους μέσα στο σπίτι».

«Θα του αγοράσω ένα κολάρο για ψύλλους». Ο πατέρας με κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του. Μπορούσα να δω ότι ήταν έτοιμος να βάλει τα γέλια. «Σε παρακαλώ. Γιατί όχι; Θα μου κάνει παρέα όταν λείπεις».

«Εντάξει», είπε ο πατέρας, κι έτσι φόρεσα αμέσως παπούτσια, σφύριξα στον σκύλο και ανηφορίσαμε τον λόφο μέχρι το Λα Καρμέλα, όπου υπάρχει ένα κυριλέ κτηνιαγείο, κι εκεί περιμένα σε ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο με κακομαθημένα κανίς και Σιαμέζες γάτες, και τους ιδιοκτήτες τους, μέχρι που μπήκα επιτέλους μέσα, και ο κτηνίατρος εξέτασε τον Ράσι, τον βρήκε σε καλή κατάσταση, του έκανε μια ένεση και μου είπε πού μπορούσα να αγοράσω ένα κολάρο για ψύλλους. Έτσι, πλήρωσα τον κτηνίατρο, αγόρασα το κολάρο και γυρίσαμε στο σπίτι. Μπήκαμε μέσα, όπου ο πατέρας διάβαζε ακόμη το περιοδικό του· ο σκύλος διάβηκε το κατώφλι με ευγένεια, κι αφού στάθηκε για λίγο, περιμένοντας να του πουν να καθίσει, βολεύτηκε πάνω στο παλιό χαλάκι μπροστά από το άδειο τζάκι.

«Πώς τον λένε;» ρώτησε ο πατέρας μου, κι εγώ του είπα πως τον έλεγαν «Ράσι», γιατί κάποτε είχα ένα λούτρινο σκυλί που το είχα βγάλει «Ράσι» και ήταν το πρώτο όνομα που μου ήρθε στο μυαλό.

Δε δυσκολεύτηκε καθόλου να προσαρμοστεί στην οικογένε-

νεια, αφού έμοιαζε σαν να ανήκε πάντα σ' εμάς. Όπου πήγαινα, ερχόταν και ο Ράσι. Λάτρευε την παραλία και συνεχώς ξεθάβε πολύτιμους θησαυρούς και τους έφερνε στο σπίτι για να τους θαυμάσουμε. Σκουπίδια που ξέβραζε η θάλασσα, πλαστικά μπουκάλια απορρυπαντικών και μακριά φύκια. Και μερικές φορές πράγματα που ήταν προφανές ότι δεν τα είχε ξεθάψει. Ένα καινούργιο αθλητικό παπούτσι, μια πολύχρωμη πετσέτα μπάνιου και, μια φορά, μια τρύπια μπάλα θαλάσσης, την οποία ο πατέρας μου αναγκάστηκε να αντικαταστήσει όταν βρήκα τον μικρό και απαρηγόρητο ιδιοκτήτη της. Του άρεσε και να κολυμπάει κι επέμενε πάντα να με συνοδεύει, παρόλο που εγώ κολυμπούσα πιο γρήγορα από εκείνον και έφτανα πιο βαθιά. Περίμενα ότι κάποια στιγμή θα αποθαρρυνόταν, αλλά αυτό δε συνέβη ποτέ.

Εκείνη την ημέρα, μια Κυριακή, κολυμπούσαμε. Ο πατέρας, έχοντας προλάβει την προθεσμία, είχε πάει ως το Λος Άντζελες για να παραδώσει το σενάριο αυτοπροσώπως, και ο Ράσι κι εγώ κάναμε παρέα ο ένας στον άλλο, μπαινοβγαίναμε στη θάλασσα όλο το απόγευμα, μαζεύαμε κοχύλια και παίζαμε με ένα παλιό ξύλο που είχε ξεβράσει η θάλασσα. Αλλά τώρα είχε βάλει ψύχρα και έπρεπε να ρίξω κάτι επάνω μου. Καθίσαμε δίπλα δίπλα, με το χρυσαφένιο ηλιοβασίλεμα να μας τυφλώνει, παρακολουθώντας τους σέρφερ.

Έκαναν σέρφινγκ όλη την ημέρα, αλλά δεν έδειχναν να έχουν κουραστεί. Γονατισμένοι πάνω στις σανίδες τους, έκαναν κουπί με τα χέρια τους ως τα ανοιχτά, περνώντας τα κύματα για να φτάσουν στο ήρεμο, πράσινο νερό στα βαθιά. Εκεί κάθονταν υπομονετικά, κουρνιασμένοι στη γραμμή του ορίζοντα σαν τους κορμοράνους, περιμένοντας να σηκωθούν κύματα. Διάλεγαν ένα, σηκώνονταν όρθιοι όταν το νερό κα-

μπύλωνε και ψήλωνε μέχρι να σχηματιστεί λευκός αφρός στην κορυφή του και, καθώς διπλωνόταν και έπεφτε, οι σέρφερ το καβαλούσαν – μια ισορροπία που έμοιαζε με ποίημα, με όλη την αλαζονεία και την αυτοπεποίθηση της νιότης· καβαλούσαν το κύμα ώσπου έσκαγε στην αμμουδιά και μετά κατέβαιναν, έπαιρναν τη σανίδα και επέστρεφαν στη θάλασσα, επειδή το δόγμα του σέρφερ είναι ότι πάντα υπάρχει ένα μεγαλύτερο και καλύτερο κύμα, και τώρα ο ήλιος έδυε, σύντομα θα σκοτεινίαζε, και δεν υπήρχε στιγμή για χάσιμο.

Ένα συγκεκριμένο αγόρι είχε τραβήξει την προσοχή μου. Ήταν ξανθός, με κοντοκουρεμένα μαλλιά, πολύ μαυρισμένος, και η εφαρμοστή βερμούδα του είχε το ίδιο έντονο μπλε χρώμα με τη σανίδα του. Ήταν εξαιρετικός σέρφερ, με ένα στιλ και μια τόλμη που έκαναν όλους τους άλλους να μοιάζουν με αδέξιους ερασιτέχνες. Αλλά τώρα, καθώς τον κοίταζα, έδειχνε να έχει αποφασίσει να σταματήσει γι' αυτή τη μέρα, επειδή καβάλησε ένα τελευταίο κύμα, προσγειώθηκε με χάρη στην παραλία, κατέβηκε από τη σανίδα και, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στη θάλασσα που είχε βαφτεί πορτοκαλί από το σούρουπο, γύρισε, πήρε τη σανίδα του και άρχισε να περπατάει πάνω την άμμο.

Απέστρεψα το βλέμμα μου. Εκείνος με πλησίασε και μετά συνέχισε μερικά μέτρα πιο πέρα, όπου τον περίμενε μια στοίβα με προσεκτικά διπλωμένα ρούχα. Άφησε τη σανίδα και πήρε ένα ξεθωριασμένο φούτερ από το επάνω μέρος της στοίβας. Ξανακοίταξα προς το μέρος του, και μόλις το πρόσωπό του ξεπρόβαλε από το άνοιγμα στο επάνω μέρος του φούτερ, με κοίταξε. Του ανταπέδωσα αποφασιστικά το βλέμμα.

Φάνηκε να το διασκεδάζει. «Γεια», είπε.

«Γεια σου».

Κατέβασε το φούτερ ως τους γοφούς του. «Θέλεις ένα τσιγάρο;» με ρώτησε.

«Ναι».

Έσκυψε, έβγαλε ένα πακέτο Luckys και έναν αναπτήρα από μια τσέπη και πλησίασε εκεί όπου καθόμουν στην άμμο. Έβγαλε ένα τσιγάρο για μένα και ένα για κείνον και τα άναψε και τα δύο. Μετά, κάθισε δίπλα μου, απλώνοντας τα πόδια του και γέροντας για να στηριχτεί στους αγκώνες του. Τα πόδια, ο λαιμός και τα μαλλιά του ήταν ελαφρώς πασπαλισμένα με άμμο· είχε γαλάζια μάτια κι εκείνο το καθαρό, ενθουσιώδες βλέμμα που μπορείς να δεις ακόμη στα αμερικανικά πανεπιστήμια.

«Όλο το απόγευμα καθόσουν εδώ. Όταν δεν κολυμπούσες», είπε.

«Το ξέρω».

«Γιατί δεν ήρθες μαζί μας;»

«Δεν έχω σανίδα».

«Μπορείς να πάρεις».

«Δεν έχω λεφτά».

«Τότε, δανείσου μία».

«Δεν ξέρω κανέναν που θα μπορούσε να μου δανείσει».

Ο νεαρός συνοφρυώθηκε. «Είσαι Βρετανίδα, έτσι;»

«Ναι».

«Τουρίστρια;»

«Όχι, εδώ μένω».

«Στο Ριφ Πόιντ;»

«Ναι». Με ένα τίναγμα του κεφαλιού μου έδειξα τη σειρά από τις ξεθωριασμένες, ξύλινες καλύβες που μόλις διακρίνονταν πάνω από την καμπύλη των αμμόλοφων.

«Πώς και ήρθες να μείνεις εδώ;»

«Νοικιάσαμε την καλύβα».

«Νοικιάσατε; Ποιοι;»

«Ο πατέρας μου κι εγώ».

«Πόσο καιρό μένεις εδώ;»

«Από την άνοιξη».

«Αλλά δε θα μείνεις τον χειμώνα».

Ήταν περισσότερο δήλωση παρά ερώτηση. Κανείς δεν έμενε στο Ριφ Πόιντ τον χειμώνα. Τα σπίτια δεν ήταν φτιαγμένα για να αντέχουν τις καταιγίδες, ο δρόμος γινόταν αδιάβατος, οι τηλεφωνικές γραμμές έπεφταν, υπήρχαν διακοπές ρεύματος.

«Νομίζω ότι θα μείνουμε. Εκτός αν αποφασίσουμε να πάμε αλλού».

Συνοφρυώθηκε. «Είστε χίτηδες ή κάτι τέτοιο;»

Με την εμφάνιση που είχα, δεν τον αδικούσα που έκανε αυτή την ερώτηση.

«Όχι. Αλλά ο πατέρας μου γράφει σενάρια για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Όμως, σιχαίνεται τόσο πολύ το Λος Άντζελες, που αρνείται να μείνει εκεί, κι έτσι... νοικιάσαμε μια καλύβα».

Φάνηκε να ιντριγκάρεται. «Κι εσύ με τι ασχολείσαι;»

Πήρα μια χούφτα άμμο και την άφησα να κυλήσει, τραχιά και γκριζα, μέσα από τα δάχτυλά μου.

«Με τίποτα το ιδιαίτερο. Αγοράζω τα τρόφιμα, αδειάζω τον σκουπιδοτενεκέ και προσπαθώ να κρατάω την άμμο έξω από το σπίτι».

«Δικός σου είναι ο σκύλος;»

«Ναι».

«Πώς τον λένε;»

«Ράσι».

«Ράσι. Γεια σου, φιλαράκο!» Ο Ράσι δέχτηκε την προσέγγιση με ένα βασιλικό νεύμα και μετά συνέχισε να απεινίζει τη θάλασσα. Για να διορθώσω την αγένειά του, είπα: «Από τη Σάντα Μπάρμπαρα είσαι;»

«Ναι».

Αλλά ο νεαρός δεν ήθελε να μιλήσει για τον εαυτό του.

«Πόσο καιρό μένεις στις Ηνωμένες Πολιτείες; Εξακολουθείς να έχεις πολύ βαριά βρετανική προφορά».

Χαμογέλασα ευγενικά με αυτό το σχόλιο που είχα ακούσει πολλές φορές. «Από δεκατεσσάρων χρονών. Επτά χρόνια».

«Στην Καλιφόρνια;»

«Παντού. Νέα Υόρκη. Σικάγο. Σαν Φρανσίσκο».

«Αμερικανός είναι ο πατέρας σου;»

«Όχι. Απλώς του αρέσει εδώ. Αρχικά, ήρθε επειδή είχε γράψει ένα μυθιστόρημα, το οποίο το αγόρασε μια κινηματογραφική εταιρεία, και ήρθε στο Χόλιγουντ για να γράψει το σενάριο».

«Σοβαρά; Μήπως τον έχω ακουστά; Πώς τον λένε;»

«Ρούφους Μαρς».

«Εννοείς το *Tall as the Morning*;»

Ένευσα καταφατικά.

«Το είχα διαβάσει μονοκοπανιά, όταν ήμουν ακόμη στο λύκειο. Σε αυτό το βιβλίο χρωστάω τη σεξουαλική μου διαπαιδαγώγηση».

Με κοίταξε με ένα νέο ενδιαφέρον τώρα, και σκέφτηκα ότι έτσι γινόταν πάντα. Ήταν φιλικοί και ευγενικοί, αλλά δεν έδειχναν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, μέχρι που ανέφερα το *Tall as the Morning*. Υποθέτω ότι έχει να κάνει με την εμφάνισή μου, γιατί τα μάτια μου είναι ξεθωριασμένα και οι βλεφαρί-

δες μου τελείως άχρωμες, ενώ το πρόσωπό μου δε μαυρίζει, αλλά γεμίζει με κηλίδες και εκατοντάδες τεράστιες φακίδες. Επίσης, είμαι πολύ ψηλή για κορίτσι, και τα κόκαλα του προσώπου μου προεξέχουν. «Θα πρέπει να είναι ωραίος τύπος».

Το πρόσωπό του είχε πάρει μια καινούργια έκφραση, γεμάτο απορίες και ερωτήσεις που προφανώς θα ήταν πολύ ευγενικός για να θέσει.

Αν είσαι η κόρη του Ρούφους Μαρς, γιατί κάθεται σε αυτή την ξεχασμένη απ' τον Θεό παραλία στην ερημιά της Καλιφόρνιας, φορώντας ένα μπαλωμένο τζιν και ένα αντρικό πουκάμισο που θα έπρεπε να έχουν πεταχτεί στα σκουπίδια εδώ και δεκαετίες, και δεν έχεις αρκετά λεφτά για να αγοράσεις μια σανίδα του σερφ;

Ακολουθώντας με έναν αστεία προβλέψιμο τρόπο την πορεία των δικών μου σκέψεων, είπε: «Τι άνθρωπος είναι; Εννοώ, πέρα από πατέρας...»

«Δεν ξέρω». Ποτέ δεν μπορούσα να τον περιγράψω, ούτε καν στον εαυτό μου. Πήρα άλλη μια χούφτα άμμο, την άφησα να κυλήσει και να σχηματίσει ένα μικροσκοπικό βουνό και κάρφωσα το τσιγάρο μου στην κορυφή του, δημιουργώντας έναν μικρό κρατήρα, ένα μικροσκοπικό ηφαίστειο, με το αποτοίγαρο να μοιάζει με καπνό που βγαίνει από τα σπλάχνα του. Ένας άνθρωπος που έχει ανάγκη να μετακινείται συνέχεια. Ένας άνθρωπος που κάνει φίλους εύκολα και την επόμενη μέρα τούς χάνει. Ένας εριστικός, αντιδραστικός άνθρωπος, με ένα ιδιοφυές ταλέντο, αλλά τελείως ανίκανος να αντιμετωπίσει τα μικρά προβλήματα της καθημερινότητας. Ένας άντρας που μπορεί να σε γοητεύσει, αλλά και να σε εξοργίσει. Ένα παράδοξο ανθρώπου.

«Δεν ξέρω», είπα ξανά και γύρισα να κοιτάξω το αγόρι δί-

πλα μου. Καλός ήταν. «Θα σου έλεγα να έρθεις στο σπίτι για μια μπύρα, να τον γνωρίσεις και να κρίνεις μόνος σου. Αλλά είναι στο Λος Άντζελες τώρα και θα γυρίσει αύριο το πρωί».

Το σκέφτηκε, ξύνοντας συλλογισμένος το πίσω μέρος του κεφαλιού του και ξεκολλώντας άμμο από τα μαλλιά του.

«Άκου», είπε, «θα ξανάρθω το άλλο Σαββατοκύριακο, αν κρατήσει ο καιρός».

Χαμογέλασα. «Αλήθεια;»

«Θα ψάξω να σε βρω».

«Εντάξει».

«Θα φέρω μια δεύτερη σανίδα. Για να κάνεις σέρφινγκ».

«Δε χρειάζεται να με δωροδοκήσεις», είπα.

Προσποιήθηκε πως θίχτηκε. «Τι εννοείς να σε δωροδοκήσω;»

«Το άλλο Σαββατοκύριακο θα σου γνωρίσω τον πατέρα μου. Του αρέσει να γνωρίζει καινούργια πρόσωπα».

«Δεν προσπάθησα να σε δωροδοκήσω, αλήθεια».

Υποχώρησα. Άλλωστε, ήθελα να κάνω σέρφινγκ. «Το ξέρω», είπα.

Χαμογέλασε και έσβησε το τσιγάρο του. Ο ήλιος, καθώς βυθιζόταν στην άκρη της θάλασσας, έπαιρνε σχήμα και χρώμα – μια πορτοκαλί κολοκύθα. Εκείνος ανακάθισε, μισόκλεισε τα μάτια του για να τα προστατεύσει από τη λάμψη, χαμουρήθηκε ελαφρώς και τεντώθηκε. «Πρέπει να φύγω», είπε και σηκώθηκε, αλλά μετά δίστασε μια στιγμή, όρθιος από πάνω μου. Η σκιά του έμοιαζε να εκτείνεται ως το άπειρο. «Αντίο, λοιπόν».

«Αντίο».

«Τα λέμε την επόμενη Κυριακή».

«Εντάξει».

«Το κλείσαμε. Μην το ξεχάσεις».

«Δε θα το ξεχάσω».

Γύρισε και απομακρύνθηκε, σταματώντας για να μαζέψει τα υπόλοιπα πράγματά του και γυρίζοντας για έναν τελευταίο χαιρετισμό πριν απομακρυνθεί, ως εκεί όπου οι γέρικοι, θαμμένοι στην άμμο, κέδροι σηματοδοτούσαν το μονοπάτι που οδηγούσε στον δρόμο.

Τον παρακολούθησα να φεύγει και συνειδητοποίησα ότι δεν ήξερα ούτε το όνομά του. Και, το χειρότερο, δεν είχε μπει στον κόπο να ρωτήσει το δικό μου. Ήμουν απλώς η κόρη του Ρούφους Μαρς. Ωστόσο, την επόμενη Κυριακή, αν κρατούσε ο καιρός, ίσως ερχόταν ξανά. Αν κρατούσε ο καιρός. Αυτό ήταν πάντα κάτι που ευχόσουν.

Υστερα από χρόνια στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Τζέιν επιστρέφει στο Έλβι, τη γαλήνια, σκοτεινή αγροικία όπου έζησε μια μαγική παιδική ηλικία. Το Έλβι ήταν πάντα συνδεδεμένο μέσα της με την ανάμνηση του Σινκλέρ, του άντρα που κάποτε ονειρευόταν να παντρευτεί. Αλλά τώρα, γυρίζοντας πίσω, βρίσκει μπροστά της έναν άνθρωπο διαφορετικό από αυτόν που θυμόταν. Έναν άντρα, ο οποίος, χρησιμοποιώντας τη γοητεία του, προσπαθεί να της επιβάλει τα σχέδιά του. Η Τζέιν δεν μπορεί πια να τον εμπιστευτεί – αλλά δεν μπορεί να εμπιστευτεί ούτε τον εαυτό της όταν βρίσκεται κοντά του...

Η Ρόζαμουντ Πίλτσερ δημιουργεί, για άλλη μια φορά, ένα ξεχωριστό σύμπαν, όπου κάθε συναίσθημα έχει ένταση και λάμψη. Ένα σύμπαν όπου πρωταγωνιστούν οι δεσμοί που μας ενώνουν, οι χαρές, οι λύπες, η οδύνη, οι παρεξηγήσεις, αλλά και οι υπέροχες στιγμές όπου βρίσκουμε την αληθινή αρμονία. Πάνω απ' όλα, ένα σύμπαν γεμάτο συναρπαστικούς χαρακτήρες, δοσμένους με ρεαλισμό αλλά και τρυφερότητα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3314-1

9 | 786180 | 133141

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20499

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η